

Elisei, omul lui Dumnezeu

XVI. Foametea de șapte ani

(2 Împărați 8.1-6)

Asedierea Samariei cu toată grozăvia ei și harul lui Dumnezeu în toată plinătatea lui au fost curând uitate. Nici necazul, prin care au trecut, și nici îndurarea, de care au avut parte, nu au adus poporul înapoi la Domnul Dumnezeu lor. Dar cu toate acestea Dumnezeu nu părăsește pe poporul Său. El acționează încă pentru ei, chiar și pe calea disciplinării din cauza păcatelor lor. Găsim astfel, că Elisei spune: „Domnul a chemat o foamete.” Profetului nu numai i se revelează că vine o foamete, ci și că aceasta va fi trimisă direct de Domnul. Prin aceasta se dovedește adevărul cuvântului care spune: „Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeții” (Amos 3.7).

Lui Elisei i se mai revelează, că, dacă Dumnezeu disciplinează poporul Său, El stabilește și sfârșitul încercării. Foametea în Israel trebuia să dureze șapte ani peste țară. În istoria Adunării și a fiecărui credincios din zilele noastre nu este altfel. Despre adunarea din Smirna citim: „Veți avea necaz”, dar el este limitat la „zece zile”. Chiar dacă este „necesar” ca noi ca persoane individuale în poporul lui Dumnezeu să trecem prin unele încercări, totuși ele durează „un timp” (1 Petru 1.6).

Dacă Domnul cheamă o foamete din cauza stării joase a poporului, în același timp El va îngriji în timpul foametei de cei care se tem de Dumnezeu. Astfel vedem din nou harul lui Dumnezeu față de sunamită. Această femeie temătoare de Dumnezeu, care în zilele de prosperitate a îngrijit de profet, în zilele de necaz este atenționată și învățată de profet. Împrejurările ei s-au schimbat evident. Se pare că între timp ea a ajuns văduvă și că ea are numai pe acest singur fiu. I se recomandă insistent să părăsească țara pe perioada foametei.

La sfârșitul celor șapte ani se reîntoarce în țară și cheamă pe împărat pentru reprimirea casei ei și a ogoarelor ei. Împăratul vorbește cu Ghehazi, care este denumit ca slujitor al omului lui Dumnezeu. Împrejurările lui par de asemenea să se fi schimbat. Cu ani în urmă a dorit insistent „măslini și vii și oi și boi, și robi și roabe”, și acum pe baza averii lui a supt pe scara socială, până a ajuns omul de încredere și însoțitor al casei împăratului. Împăratul dorește cu plăcere să petreacă un ceas, să audă ceva despre „lucrurile mari”, pe care le-a făcut Elisei. Ghehazi este în societatea oamenilor mari ai lumii acesteia, dar dacă trebuie să vorbească despre „lucruri mari”, atunci în gândirea lui trebuie să meargă înapoi la zilele în care el era în societatea omului simplu al lui Dumnezeu. „Lucrurile mari”, pe care Elisei le-a făcut, sunt pentru Ghehazi numai amintiri.

Probabil în inima lui Ghehazi a fost totuși o lucrare a harului, care să îndrepte gândurile lui de la bogățiile pământești, pe care le-a câștigat, la binecuvântările spirituale, pe care le-a pierdut. Oricum ar fi fost, fără îndoială el este înaintea împăratului ca martor despre harul lui Dumnezeu, care a devenit vizibil prin „lucrurile mari, pe care Elisei le-a făcut”. În afară de aceasta, Domnul folosește pe Ghehazi, ca să dea înapoi sunamitei casa și ogoarele, așa cum

odinioară El a folosit pe Elisei s-o sfătuiască să le părăsească. Însă cât de diferit este felul în care sunt folosiți acești oameni. Elisei este folosit ca unul care stă în intimitatea unui prieten cu Domnul, care savurează încrederea Domnului. Ghehazi este folosit ca prieten și om de încredere al unui împărat rău. Elisei vorbește ca unul care cunoaște gândurile Domnului. Ghehazi vorbește așa cum dictează împrejurările și întâmplarea. Căci atunci când el prezintă amintirile lui cu privire la slujba lui Elisei, iată, femeia și fiul, care au avut parte de cel mai mare lucru din „lucurile mari”, apar înaintea împăratului. Această întâlnire evident ciudată este folosită de Domnul ca sunamita să intre iarăși în posesia bunurilor ei.

Cu rămășița temătoare de Dumnezeu a lui Israel nu va fi altfel în viitor, despre care sunamita este o imagine posibilă. Ca și această femeie, care a avut parte de harul lui Dumnezeu, rămășița credincioasă va fi adusă înapoi în moștenirea țării pe baza harului și va primi din belșug binecuvântarea, pe care a pierdut-o în exil poporul pământesc, departe de țara părinților lor.

Inimile noastre se bucură să descopere în felul acesta cum mâna DOMNULUI folosește oameni – fie aceștia profeți, slujitori sau împărați – și lasă toate împrejurările și evoluțiile lucrurilor să lucreze spre binele celor care Îl iubesc.

XVII. Împăratul din Siria

(2 Împărați 8.7-15)

Slujba lui Elisei nu se delimitează la poporul și țara Israel. Așa citim, că „Elisei a venit la Damasc” și este găsit printre națiuni. Ben-Hadad, împăratul Siriei, este bolnav. În boala lui el recunoaște și onorează pe omul lui Dumnezeu. Când i-a mers bine, a trimis o oștire mare, ca să ia captiv pe Elisei; în boala lui trimite un dar mare, ca să-l onoreze. Când era sănătos căuta să-l împresoare, ca să-l omoare; când este bolnav caută să-i câștige favoarea, ca să primească ajutor de la el. Mănat de necazul lui, el cunoaște și recunoaște pe Dumnezeu, care până atunci L-a disprețuit. Așa este omul, și așa sunt inimile noastre. Când lumea este în mare nenorocire, ea recunoaște în afară pe Dumnezeu și I se adresează. Cu regret chiar și credinciosul este înclinat să umble superficial și să aibă puțină legătură cu Dumnezeu, când totul merge bine, împrejurările sunt favorabile și sănătatea este în floare. Dar în necazul nostru trebuie să ne îndreptăm spre Dumnezeu, și este bine că facem așa și că avem un astfel de Dumnezeu al harului la care ne putem adresa. Însă mult mai bine este să umblăm cu Dumnezeu, așa cum a mers odinioară Enoh, și așa cum putea apostolul să spună: „Am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit. Știu să fiu și smerit, știu să fiu și în belșug. În orice și în toate sunt deprins și să fiu sătul și să fiu flămând.”

Elisei era evident unul care în zilele lui umbla cu DOMNUL și primea înștiințări de la DOMNUL. Astfel el poate răspunde mesagerului: „Cu adevărat te vei ridica!” Această boală nu era de natură gravă. Însă profetul adaugă: „Domnul mi-a arătat că va muri negreșit”. Astfel Elisei amintește, că Ben-Hadad va muri, chiar dacă din alte motive decât moartea.

În timp ce el dă mai departe acest mesaj, profetul este vizibil mișcat. El vede tot necazul care va veni peste poporul lui Dumnezeu, și plânge. Hazael, care intenționează să omoare pe stăpânul său, nu se simte bine în prezența omului lui Dumnezeu. Conștiința lui îl atenționează, și el se rușinează. El întreabă: „De ce plânge domnul meu?” Răspunsul lui Elisei arată clar că nu boala împăratului și nici răutatea lui Hazael l-au determinat să verse lacrimi, ci suferințele pe care le va îndura poporul lui Dumnezeu din mâna lui Hazael. Elisei încheie slujba sa publică cu lacrimi vărsate pentru un popor care a rămas neimpresionat de toate minunile sale de har. În felul acesta el devine o imagine a Domnului său mult mai mare, care în ultimele zile ale slujirii Sale de har a plâns pentru cetatea care a respins harul Său și a batjocorit dragostea Sa, și care a putut spune femeilor din Ierusalim: „Nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri; pentru că, iată, vin zile în care vor zice: «Ferice de cele sterile și de pântecel care n-au născut și de sânii care n-au alăptat.»”

În același duh spune Elisei, care cunoaște dinainte drumul viitor al lui Hazael, adâncimea răutății și cruzimea în care el se va cufunda. „Știu”, spune profetul, „răul pe care-l vei face fiilor lui Israel: vei pune foc întăriturilor lor și vei ucide pe tinerii lor cu sabia și vei strivi pe pruncii lor și vei spinteca pe femeile lor însărcinate.”

Hazael contrazice, că el nu ar fi un câine, ca să poată proceda așa de oribil și crud. În versetul 13 se spune: „Hazael a zis: «Dar ce este robul tău, câine, ca să facă acest lucru mare?»” Probabil replica lui este pe deplin sinceră. Astfel de fapte ar putea să fie străine gândurilor lui și chiar dezgustătoare pentru sentimentele lui în momentul acesta. El nu își cunoștea inima. El nu știa că inima este nespus de rea și deznădăjduit de înșelătoare (Ieremia 17.9). Ca și noi deseori, el știa puțin despre profunzimea răutății și cruzimii din inimă, care este menținută sub control, până când este trezită prin împrejurări care oferă ocazia să izbucnească în toată grozăvia ei. În loc să întrebe, dacă el ar fi un câine, ar fi fost pentru Hazael mult mai bine (ca și pentru noi), să se fi așezat pe terenul femeii siro-feniciene, care a recunoscut că ea era într-adevăr un câine, dar numai ca să afle că în inima lui Dumnezeu este har pentru un câine (Marcu 7.24-30).

În istoria lui Hazael împrejurările erau ajunse la maturitate, ca să dea la iveală răutatea inimii sale. Elisei răspunde simplu: „Domnul mi-a arătat că vei fi împărat peste Siria”. Fără să spună vreun cuvânt, Hazael „a plecat de la Elisei și a venit la stăpânul său”. El se comportă fățarnic față de împărat, aducându-i numai o parte din mesaj, dar pune sub tăcere, că el va muri sigur. A sosit ocazia pentru acest ucigaș. Ca ministru superior are acces la împărat, și boala oferă ocazia favorabilă pentru un om lipsit de conștiință, ca să pună stăpânire pe tron. Gândul la exercitarea unei puteri mari ca domnitor în funcție are o putere de atragere irezistibilă pentru Hazael, că el este chiar gata să ucidă, ca să obțină țelul său. Boala și slăbiciunea împăratului fac omorul să pară o chestiune ușoară. Boala era o cale simplă pentru acoperirea uciderii. Toți știau că împăratul este bolnav și, deoarece el se temea că nu se va însănătoși, că el a trimis pe ministrul lui cel mai mare la profet, ca să afle dacă va muri. Nimeni nu trebuia să știe ce a spus Elisei lui Hazael. Ce era mai simplu decât să iei o învelitoare udă și să sufoci pe împăratul lipsit de ajutor, slăbit deja din cauza bolii, și apoi să spui lumii că boala a condus la moarte.

Așa s-a petrecut. Ministrul superior devine ucigaș, și ucigașul devine răpitorul tronului. Omul, care prin omor a obținut tronul, nu va întârzia să echipeze tronul cu autoritate și cruzime. Așa cum Elisei a prevăzut, Hazael va purta focul și sabia în poporul lui Dumnezeu.